

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי ט"ז שבט תש"פ | דף היומי בבלי: ברכות לט.
דף היומי בהלכה: מתחילת סימן תנ"ה עד אמצע סעיף א' בהגה "לכתחילה יש לשאוב".
מוסר: שמירת הלשון - שער התורה פרק ח' 'ועל פי' עד סוף פרק ח'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: מסכת אבות פרק א משנה יז עד עד סוף הפרק

החלום שמסעיר את הציבור החרדי | על מצ'ינג כזה עוד לא שמעתם | מחברת הניסים שמלווה אותי כבר 7 שנים | 1824

על דא ועל הא

הבחור היה שקוע כל כולו בגמרא, זרק בנס שם
לב שהאוטובוס מתקרב לתחנה ומיהר לצלצל
בפעמון. מה פשר ההתמדה המופלאה הזאת? -
שאלתי אותו. "עושים אצלנו מצ'ינג", הסביר לי...

על המצ'ינג הזה עדיין לא שמעתם...

הבחורים המשתוקקים לעמוד באתגר ולנצח בתחרות בין יעדי השיעורים. היות ונזקקתי לצאת לשמחה משפחתית, קיבלתי אישור מיוחד מ'הוועדה המסדרת' של מארגני המבצע, ללמוד בעת הנסיעות, וזה מה שעשיתי עכשיו בס"ד."

לאחר שהבחור היקר נפרד ממני החלטתי לחייג אל המשגיח של אותה ישיבה, ידידי האישי, כדי לוודא שלא מדובר באגדה בדיונית. "ברגעים אלו", אישר המשגיח כשקולו נשק מהתרגשות, "נחתם המצ'ינג הנפלא. בתוך 36 שעות נלמדו למעלה מאלפיים (!!!) שעות רצופות ע"י מאה ועשרים בחורי הישיבה ללא יוצא מן הכלל..." לא יאומן!

"ובשבוע הבא", נידב לי המשגיח מידע נוסף, "מצטרפות אל התחרות עוד שתי ישיבות קטנות השייכות לקהילה זו. בסימן זה לעומת זה תיערך תחרות בין שלוש הישיבות עם יעדים מותאמים לכל ישיבה ולכל שיעור בנפרד. תהיה אש של קודש למטה, וכנגדה - אש של השפעות קודש מלמעלה, ללא ספק", הפטיר המשגיח ומיהר לנתק ולחזור למשמרתו, לא לפני שהבטיח לעדכן אותנו בסוף השבוע על התוצאות בזמן אמת. מי כעמך ישראל!

(אהרן ברגמן, 'ביטוי הולם' - 'המבשר')

על המצ'ינג הזה עוד לא שמענו. שבוע שעבר, ביום חמישי של ערב שבת שירה, פגשנו אותו באוטובוס. בחור חניני ועדין נפש משיבה חסידית במרכז הארץ. שקוע היה לגמרי בגמרא מסכת בבא בתרא שבידו ללא שיבחין כלל בין ימינו ושמאלו. כאשר הוא שם לב בדרך נס שהאוטובוס מתקרב אל התחנה של מחוז חפצו, הוא מיהר לצלצל בפעמון ואני מיהרתי לשאול ולהתעניין מה פשר המחזה המרנין של 'ההתמדה' שזכיתי להיות עד לה.

"עושים אצלנו מצ'ינג" - הסכים הבחור להדליף, "ולא מצ'ינג של גיוס כספים", מיהר להסביר עצמו נוכח מבטי הנוכח, וכי מה ענין מצ'ינג כספי ללימוד בהתמדה... "מדובר במצ'ינג של 'שעות רצופות' לרגל ימי השובבי"ם, שמתקיים בישיבתנו הקדושה, במסגרתו הוצב יעד כללי של שעות עבור כל הישיבה ויעד נפרד עבור כל שיעור ושיעור, מעין תחרות. מנגד, קבוצת בחורים חשובים קבלו על עצמם להיות המצ'ינגרים - המכפילים, שילמדו בס"ד עד סוף הזמן סך של שעות רצופות מול כל הסך שיצטבר מאת כל בחורי הישיבה."

בעודי עדיין לא מעכל את הרעיון המפתיע, הוא ממשיך לספר: "המצ'ינג עורר התלהבות רבה בישיבה וקנאת סופרים' בין כל

"ברצוני לשתף אתכם במה שראיתי בחלום הלילה. לפני כחודשיים, באמצע חודש חשוון, הריני שומע בחלום הלילה קול, ללא דמות או מישהו שאני מכיר או זוכר, האומר לי כך..."

"היתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו" - המכתב שמסעיר את הציבור החרדי

שזה כלום. הרי החלום חזר ונשנה, כנראה חשבתי על כך ביום, והרי "אין מראין לאדם בחלום אלא מהרהורי ליבו".

מאז התחלתי להרגיש לא טוב, וכשבועיים לאחר מכן גילו אצלי את המחלה הנוראה.

אני סמוך ובטוח שנענשתי ע"ז שלא התייחסתי למה שעורר אותי פעמיים משמיא, ועוד פעם אחת כשאבי מורי טרח וביקש בתחנונים לחזק דבר זה, ולא נענית.

ואצטט כאן דברים שאמר מרן הגר"ש ואזנר זצ"ל והובא בספר ב'רומו של עולם' עמו' שמ"ו) וז"ל: "התפשטות המחלה הנוראה המפילה חללים רבים, הנגרמת משום שאנשים מזלזלים בקדושת בית הכנסת ומדברים דברים בטלים בשעת התפילה, וזוהי הסיבה שהתפילות אינן מתקבלות לפני כיסא הכבוד - מאחר שמדברים באמצע התפילה". והוסיף, שאם המתפללים יפסיקו לדבר בשעת התפילה, המחלה תיעצר.

ועל כן באתי כעת לכל מי שקורא דברים אלו, אולי בזכות ההתעוררות שתבוא מקריאת דברים אלו, ירחם המרחם וישלח לי רפואה מן השמים בתושח".

המצפה לישועת ה', חזקיהו יוסף בן שרה פייגא.

בהקשר למכתב זה, סיפר הגרמ"י שניידר שליט"א, 'החברותא' של מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל, ממה שזכה לשמוע ממרן זצ"ל בגודל ענין הזהירות מלדבר בעת התפילה (הובא בגיליון 'עטרת תפארת'):

דבר ראשון, מעשה שהיה עם רבינו בשנת תשנ"ז, כשהיה עדיין מתפלל מעריב בביהכ"נ "יוצאי פוניבז" רחוב חזו"א 10, והיו באים להתייעץ עמו אחרי התפילה, וביקש לצאת מתחילה מבית הכנסת, ולדבר רק אחרי שעברו את מפתן הכניסה. באחד הימים הגיע גברא רבא וניגש אחרי התפילה לרבינו לומר שלום עליכם, והמשיכו בכמה מילים. ורבינו לא רצה לומר לו 'בא ונצא החוצה', מפני הכבוד. אך לאחר מכן אמר לי רבינו בכאב: 'רק קיבלתי על עצמי שלא לדבר בבית הכנסת, ומיד בא השטן להכשילני'. וראיתי אח"כ שרשם רבינו לעצמו כמה קבלות, ואחת מהם היתה שלא לדבר דברים בטלים בבית הכנסת, והבנתי כוונתו.

כמו כן כשהסכים רבינו לעשות מנינים לתפילה בבית, אמר לי שיש בזה מעלה גדולה, כיון שאי"ז בית הכנסת, ואין בזה את

בשבוע שעבר פורסם בריכוזי הציבור החרדי מכתב מסעיר שעורר הדים עצומים. מדובר בפניה אישית שכתב הרה"ג רבי חזקיהו יוסף (בן שרה פייגא, לרפו"ש) פלמן שליט"א, בנו של להבחל"ח הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל, ולגודל חשיבות הדברים נביאו כאן מלה במלה:

היתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו.

לכבוד ידידי שליט"א

לאחרונה אנו עדים לחרון אף ה', אשר רבים חלו ונפלו חללים, צרות שונות ומשונות בריבוי כזה שאינו זכור עשרות בשנים, אין יום שאין קללתו מרובה וכו'. ואף אני בעוונותי פגע בי יד ה', והריני בתפילה ובתחנונים לפני בעל הרחמים שיחוס עלי וישלח לי מרפא ומזור לגופי ונשמותי.

בעודי במיטת חוליי הריני פונה. אליכם בבקשה ובתחנונים - חוסו עלי ועל שאר חולי עמך ישראל, וקבלו על עצמכם דבר קטן כדי להסיר חרון אפן, "שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה", ולקבל זאת לפחות לארבעים יום עבור רפואתי השלמה, חזקיהו יוסף בן שרה פייגא.

ברצוני לשתף אתכם במה שראיתי בחלום הלילה לפני כחודשיים (באמצע חודש חשוון). הריני שומע בחלום הלילה קול, ללא דמות או מישהו שאני מכיר או זוכר, האומר לי כך: "יוסי, תחזק את הנושא שלא לדבר בתפילה וקריאת התורה. לכל אחד יש תפקיד בעולם, ועליך לחזק את נושא זה". קמתי בבוקר ולא התייחסתי לחלום, ואמרתי "חלומות שווא ידברו".

שבוע לאחר מכן הופתעתי עד מאד לקרוא בעלון 'איש לרעהו' סיפור על אדם שגם חלם חלום דומה להפליא, בו מבקשים ממנו לדאוג שיפסיקו לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה, ולאחר תקופה חלה אותו אדם במחלה הנוראה. אותו אדם חשב שיש קשר בין הדברים, והחתים 700 אנשים שלא ידברו בשעת התפילה וקריאת התורה, ולאחר תקופה הוא החלים לגמרי מהמחלה. חשבתי אף אני אולי גם כאן מתרחש סיפור דומה, אבל כדרכו של עולם לא התייחסתי לחלומות. אמרתי "חלומות שווא ידברו". לאחר כחודש וחצי (בתחילת חנוכה), חלמתי שוב את אותו החלום, אלא שאז אני רואה את אבי מורי הצדיק רבי בן ציון פלמן זצ"ל עומד בהקיץ לנגד עיני, ואומר לי: "יוסי, דבר זה נוגע אליך. יוסי, תדאג שיפסיקו לדבר בבית הכנסת בעת התפילה".

הפעם קמתי מבוהל, אך נרגעתי לאחר מכן ואמרתי לעצמי

קשישאי שמתייחסים כ"כ לחלומות, ובפרט בדורות האחרונים, וכפי שהיה מספר רבינו שאחד בא לחזו"א שחלם איזה דבר, וחשש מזה, אמר לו החזו"א: "בעל גאווה! מה אתה חושב, שאתה בכזו דרגה שיבואו אליך בחלום?!... אך מצד שני אנו עדים לחלומות שהתייחסו להם, וכמה פעמים היה מעיין רבינו בסידור רבי יעקב עמדין לבדוק פתרון חלומות. ובדידי הוי עובדא כמה פעמים שסיפרתי לרבינו מה שחלמתי, ואמר לי כיצד לפעול עפ"י. ויש שידוך אחד מופלא שיצא לפועל באחד מתלמידי רבינו, שכל שלשלת השידוך התחילה עפ"י חלום שאמר לי רבינו להתייחס אליו, והדריכני כיצד לפעול עפ"י.

וסיפרו בני הגאון ר' שמר'ל גריינימן זצ"ל לרבינו על קטע אחד שמצא אביהם מכתבי החזו"א, ולא ידע להיכן זה שייך, ונגלה אליו החזו"א לומר לו היכן להכניסו, והתפעל מזה רבינו מאד. והם אמרו לרבינו שהגילוי היה בהקיץ, וביקש רבינו לראות בפנים מש"כ הגר"ש, ואמר שאינו מוכח שזה היה בהקיץ, אבל גם אם זה בחלום, יש לראות מזה את החשיבות שיש לתורתו של מרן זצוקללה"ה במרום, עד כדי כך ששולחים אותו לרדת לכאן בשביל קטע אחד מדבריו.

ועכ"פ, גם אם אי אפשר לייחס מאה אחוז לחלומות, אבל לימדני רבינו בנושאים שונים, שדבר נכון יש לקבלו, גם אם מצד המקור א"א לידע ברור שזה שליחות משמים. וממילא, דבר זה, שמבואר בשו"ע שהוא איסור חמור עד שגוערין בו, בודאי יש להתייחס לדברים בכל עוז, ונראה כולנו להתחזק בזה מאד בעז"ה, וכבקשת מכרינו הנעלה רבי חזקיהו יוסף בן שרה פייגא שליט"א, לקבל על עצמנו בל"נ "ארבעים יום" שלא לדבר באמצע התפילה וקריאת התורה, ויהיה זה לזכותו לרפואה שלימה במהרה. וגם כל הכלל כולו יזכו עי"ז לכל הברכות שבתורה, ונוכה שיקויים בנו והסירותי מחלה מקרבך, אמן.

החומר של איסור דיבור דברים בטלים [כמובן שלא בתפילה, רק האנשים הבאים להתייעץ וכו'].

ומעשה נורא היה בבהכ"ס 'יוצאי חברון' ברחוב האר"י בב"ב, שנחלה שם אחד מהמתפללים והיה במצב חמור מאד, ובאו לשאול את רבינו עצה לחיזוק, ואמר להם שיקבלו על עצמם שלא לדבר באמצע התפילה, ומיד קיבלו עליהם תקנה זו בכל החומר, וב"ה זכה לחיות ולתפקד עוד כעשרים שנה!

וסיפר הגאון ר' יעקב שולביץ שליט"א, שבהזדמנות סיפר את זה הגה"צ ר' יצחק פוקס שליט"א במקום אחד שהיה שם חולה, וקיבלו עליהם לעשות כן, ומיד נתרפא החולה.

וכן לפני תשע עשרה שנה אמר לי רבינו להוציא קונטרס דברי חיזוק [ונזקף לזכותו של בנימין גולדין שיחי' שהעלה רעיון כזה לפני רבינו], ואמר לי לכתוב כדלהלן: קבלה טובה להנצל מדבר רע, שלא לדבר בבית הכנסת ובית המדרש דברים בטלים. וכידוע המעשה עם התו"ט שתיקן 'מי שברך' על זה כי נתגלה לו שהיתה תביעה בשמים על זה. ובימי החורבן האחרון - השואה - ידוע כי בארצות המזרח לא הגיעו הגזירות כי הם היו נזהרים מאד בקדושת בהכ"נ ובהמ"ד.

וכמה פעמים יעץ רבינו דבר זה לקבלה כדי לבטל גזירה רעה.

והוסיף עוד הגרמ"י שניידר וסיפר: ובענין זה שמספר רבי חזקי' יוסף שליט"א שנגלו אליו משמים כמה פעמים בחלום, יש ללמוד את גדלותו של האדם. ובדומה לזה היה מראה רבינו הרבה את 'אגרת החלום' ששלח הגאון הצדיק רבי מרדכי אושימנער זצוק"ל לידידו הגר"פ מאנטיפלא זצוק"ל, מעשה דומה להנ"ל, שג"כ לא שת לבו לחלומות, ובסוף חלתה אשתו רח"ל, ואז עשה מהר מה שנתבקש.

ובאמת אין אתנו יודע עד מה, כי מצד אחד לא ראינו לרבנן

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד...
אקטואלי ומרתק.

הצטרפו בחינם לאלפי המנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום...

המייל היומי של 'דרשו'

האם האוכל ביום הכפורים צריך לחם משנה?

משנה הוא זכר למן שהיה יורד פי שניים בערב שבת, ובערב יום הכיפורים לא ירד המן פי שניים, כי לא הוצרכו למן מפני התענית [וגם אם ירד פי שנים עבור החולים או הקטנים, לא תקנו מחמת זה 'דין לחם משנה']. ובליקוטי 'חבר בן חיים' (ילקוט מפרשים, שו"ע הוצאת מכון ירושלים) כתב שאף שירד המן בערב יום הכיפורים לצורך מוצאי התענית, כיון שלא ירד לצורך היום עצמו, לא תקנו בו דין 'לחם משנה'. אכן, ב'כף החיים' (ס"ק ס) כתב בשם היעב"ץ, שלמעשה אם יש לו שתי ככרות, נכון לבצוע עליהן, וכן כתב ה'מטה אפרים' (סי"ז) שיעשה כן אם אין לו טורח בזה. (דרשו הרב בירנצוויג שליט"א)

ברכות דף לט

אמר רבי אבא: ובשבת חייב אדם לבצוע על שתי ככרות. מאי טעמא - לחם משנה כתיב. בפרשת המן. האם ירד המן במדבר פי שניים בערב יום הכיפורים כמו בכל ערב שבת, ומה הנפק"מ להלכה? מחלוקת זו הובאה לגבי דין חולה ביום הכיפורים שהותר לו לאכול, האם מחוייב לקיים דין 'לחם משנה'? המג"א (ס"ק י) כתב בשם ה'כנסת הגדולה', שצריך לבצוע על לחם משנה לאוכל בהיתר ביום הכיפורים, אבל הוא נחלק וסבר שאין צורך בזה, כי לא תקנו חכמים דין 'לחם משנה' ביום כיפור. ובטעם הדבר שלא תקנו 'לחם משנה' ביום הכיפורים, כתב ה'מחצית השקל' (שם) שלחם

הסיפור היומי

בשמחה רבה תיאם הרב פוקס עם המאבד כיצד להשיב לו את האבדה, ובדרך אגב שאל: "ומה תעשו עכשיו עם ארבע זוגות תפילין לאחר שכבר רכשתם חדשות?" התשובה היתה מפתיעה לחלוטין...

"הצלחת לאתר את הבעלים!?" ובקשר לזוגות התפילין הנוספות אמר השוטר: "האמת שאכן הגיעו עוד שתי זוגות תפילין, הן הגיעו לתחנה לפני חצי שנה - הנה הן!"

בשמחה רבה תיאם הרב פוקס עם הרב בערגער - המאבד - כיצד להשיב לו את האבדה, ובדרך אגב שאל: "ומה תעשו עכשיו עם ארבע זוגות תפילין לאחר שכבר רכשתם חדשות?"

הרב ברגר השיב בשאלה: "מה זאת אומרת? אני ובני נניח אותן!"

הרב פוקס התפלא: "חלפו כבר שנתיים מאז שהתפילין אבדו, ועדיין לא קניתם חדשות!?"

התשובה היתה מפתיעה לחלוטין:

"במשך השנתיים הללו אמרתי לבני פעם בפעם: אני לא קונה תפילין חדשות. אני הקפדתי לרכוש אותן מכסף כשר בתכלית הכשרות - בטוחני שהן תחזרנה אלי!" (נשלח ע"י הרה"ג צבי אריאל שליט"א)

(מוסף שבת קודש יתד נאמן)

ביום בהיר ניגש שוטר מקומי אל הרה"ג רבי שמעון פוקס שליט"א, מרביץ תורה באור-יהודה, ומבקש ממנו להקים גמ"ח משתי זוגות תפילין שנמצאות בתחנת המשטרה זמן רב, ואשר לא הצליחו לאתר את בעליהן.

ביקש רבי שמעון לראות את התפילין.

לפי האלפי"ן והעייני"ן ששולבו בשם בעל התפילין, ולפי כל ה'חזותא' בכלל, הוא הגיע למסקנה שמדובר בחסיד שמתגורר בארה"ב. צילם את התפילין ושיגר את התמונה מעבר לים, וביקש להפיץ אותה במחוזות המבוקשים.

חלפה שעה אחת, ו... חסיד סאטמאר מתקשר אליו מניו-יורק: "שתי זוגות התפילין הן של שני הבנים שלי. הן היו מונחות יחד במזוודה ונאבדו כבר לפני שנתיים. אבל באותה מזוודה היו מונחות גם שתי זוגות תפילין שלי, אחד של רש"י והשני של רבנו-תם, שמא מצאת גם אותן?"

הרב פוקס חזר למשטרה עם הפרטים והשוטר התפלא:

"כשאני לומד את הדף היומי ויודע שבסוף החודש יהיה מבחן, זה לא אותו הדבר. זה לימוד מעמיק יותר, יסודי יותר. אני לא יכול לרפרף ככה חצי דף ולהרגיש טוב עם עצמי שלמדתי אותו..."

הרב אליהו פינס מסביר מה גרם לו להצטרף לרבבות נבחני 'הדף היומי' ב'דרשו' מדי חודש

רציתי בהם. כשאני לומד את הדף היומי ויודע שבסוף החודש יש מבחן, זה לא אותו הדבר. זה לימוד מעמיק יותר, יסודי יותר. אני לא יכול ככה לרפרף חצי דף ולהרגיש טוב עם עצמי שלמדתי אותו.

"וגם החזרות. הרי 'הדף היומי' זה סדר לימוד מאוד תובעני. כל יום דף, בלי חכמות ובלי עצירות. לא עוצרים כדי לחזור על דפים שלמדתי בשבוע או בחודש האחרון, ולכן אם אין לך מסגרת מחייבת שתוחמת את זה בזמן, ובעצם אומרת לך שעד התאריך של המבחן הבא אתה חייב להיות אחרי שחזרת על כל דף לפחות ארבע פעמים - אם לא המסגרת הזאת, אתה פשוט לא תחזור.

"אולי יש כאלו שלא צריכים את ה'מחייב' הזה, אברכים רציניים שתובעים מעצמם ומסוגלים לכך. לא אולי, בטוח יש אברכים כאלו, והלוואי שגם אני אהיה ביניהם, אבל עד שאגיע לדרגה הזאת, אני נעזר במחייבים חיצוניים ומצטרף ל'דרשו', כשכולי מלא תקווה שבעוד שבע וחצי שנים אוכל לומר לעצמי שכבר נבחנתי על הש"ס כולו בעז"ה".

"כשהתחילו ללמוד את המחזור הקודם של הדף היומי", מספר הרב אליהו פינס, "הייתי בחור צעיר הלומד בישיבה קטנה. רציתי מאוד להצטרף לכלל ישראל וללמוד את הש"ס, אבל אמרו לי 'זה לא בשבילך, זה לא לבחורי בישיבה קטנה'.

"עכשיו אני כבר אברך כולל, חצי שנה אחרי החתונה, ולכן לא היתה לי התלבטות בכלל. ידעתי שככלל ישראל מתחיל ללמוד 'דף היומי', גם אני מצטרף.

"ברגע שהצטרפתי ללימוד 'הדף היומי', גם היה ברור לי שזה כולל הצטרפות למבחני 'דרשו'. יש לי היכרות עם הארגון הזה הרבה מאוד שנים. אבא שלי עבד שם בעבר ועד היום הוא מיווד מאוד עם כל ראשי הארגון, ובכלל, שאבתי המון המון השראה מאברך יקר מפז, הרב בוקוביצקי מחדרה, שתמיד הייתי רואה אותו יושב ולומד, חוזר ומשנן לפני המבחן החודשי, בהתמדה מיוחדת, ותמיד הייתי מלא קנאה".

מה אתה הכי רוצה להרוויח מהמבחנים ב'דרשו'? מה מושך אותך להצטרף אליהם?
 "רמת הלימוד והמסגרת של החזרות. אלו שני הדברים שמאוד

*** דף היומי בבלי**

*** דף היומי בהלכה**

*** ווארט או סיפור לפרשת השבוע**

*** שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'**

*** סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות**

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

"לפעמים השערות ממש סומרות מעוצמת הנס. בלי לכתוב, לא היינו זוכרים..."

"מחברת הניסים שלי"

היה בקבוצה הראשונה. עשיתי כמה וכמה מבחנים, ופעם אחת ויחידה זכיתי בהגרלה - בדיוק כאשר הוצרכתי לשלם לסופר ול'בתים מאכער' על התפילין של בני נ"י [ולא היה לי שום מושג מהיכן אשלם]. הסכום הספיק בדיוק להפריש ממנו מעשר, ולתשלום על התפילין!

ישראל גרינברגר, ירושלים

ברצוני לשתף ברעיון נפלא להשרשת החסד אצל ילדינו: מובא בספ' הק' שאדם שנותן לעני אלף זהובים בפעם אחת מעלתו פחותה מאדם הנותן אלף זהובים באלף פעמים (עי' ארחות צדיקים שער הנדיבות). הרעיון שלי, להניח בבית קופה קטנה עם מטבעות קטנות (כגון שקל או חצי שקל), ולידה קופת צדקה, ובכל בוקר כל אחד מבני הבית נותן מטבע לצדקה. והנה, אם תחשבו, זה לא יוצא סכומים גדולים בכל חודש, אבל הרווחנו מצוות צדקה רבות בכל יום, וגם חינוך מעשי לילדינו הטהורים. שוו בנפשכם את שמחת הילדים כאשר קופת הצדקה מתמלאת...

בברכת הצלחה

מ.ש. הכהן, בני ברק

(עמוד החסד בשלח תש"פ)

ברצוני להציע לרבים דבר נפלא, המלווה אותנו ב-7 השנים האחרונות. מעת אירוסי בתי הראשונה התחלתי לרשום במחברת מיוחדת מקרים של השגחה פרטית שנתקלנו בהם. מאז ועד היום רשמתי כבר למעלה מ-1000 שורות [נכון להיום: 1020] ישנם מעשים של חיי יום יום: הוצרכתי לצאת לאיזה מקום ובדיוק יצא מישהו בלתי צפוי עם רכב לאותו הכיוון ולקח אותי; היה חסר לי סכום כלשהו ובדיוק באותו ערב שאלני חבר אם אני זקוק להלוואה. אבל ישנם פרטים של קריעת ים סוף ממש [לא באיתגליא. באיתכסיא, וכאמור], דברים שלא ייאמנו. לא אוכל לפרט כאן, אבל לפעמים השערות ממש סומרות מעוצמת הנס. בלי לכתוב לא היינו זוכרים אפילו את הפרטים הגדולים, ודאי שלא על דיוקם, וכ"ש את הקטנים. וזה מועיל בתרתי: א. לזכור מעשי ה' ולהודות על רוב חסדיו. ב. עברו עלינו תלאות רבות ונסיונות מאד לא קלים בדרך הזו, וככל שאנו רואים בכתובים את ההשגחה הפרטית, אין לתאר את החיזוק שאנו מקבלים מזה.

ואצרף סיפור קטן של השגחה פרטית:

הצטרפתי בעבר לתוכנית 'קנין ש"ס' של 'דרשו', ובמבחנים הראשונים הקובעים את הדירוג, נדחיתי מהקבוצה הראשונה המקבלת מלגות על כל מבחן, ונקבעתי בקבוצה המשתתפת בהגרלה. העולה בהגרלה זו, מקבל מלגה על אותו מבחן, כאילו

ישבתי פעם עם ליצן אחד, כשלפתע נכנס אחד מידידי לחדר. הלץ קרא לעברו: "אתה לא מאמין, הרגע דיברנו עליך"

עלינו לחנך את ילדינו (ואת עצמנו) להתכנס בעצמנו בגאווה יחידה | הרב חיים ולדר

מכן הוסיף בקולי קולות "אבל דיברנו רק טובות, לא כמו כולם..."
ופני המן חפון...
זוהי דוגמה לדברי שבח לכאורה, המהווים השמצה ופוגעים

הרב חיים ולדר

ישבתי פעם עם ליצן אחד, כשלפתע נכנס אחד מידידי לחדר. הלץ קרא לעברו: "אתה לא מאמין, הרגע דיברנו עליך" ולאחר

יותר מאשר הם מלטפים.

לאבי שיחי' זה קרה. מקומון חיפאי ביקש להעלות על נס את פועלו למען הציבור, העזרה לזולת וכו', ואז כתב את השורה הבאה שהרסה את הכל: "הוא מנתץ את המיתוס של החרדי הטפיל הפראזיט"... אבי שלא ידע כלל על הכתבה, הצטער צער רב כשבאו להראותה לו. "ראו כמה ביזיון יש בכבוד שהם נותנים", אמר.

תארו לעצמכם שמישהו היה כותב דברי שבח על אדם חילוני וכדי להאדירו היה רושם: "הוא מנתץ את המיתוס של החילוני הרוצח השודד והגנב", איזו מהומה היתה קמה.

איני יודע מה היתה מטרתו של הכתב, אני לא עד כדי כך פרנואיד כדי לחשוב שהשתמש באבי כדי לתרץ התבטאות כזו נוראה כלפי כלל הציבור החרדי. אך גם אם רצה

לשבת, הדרך שעשה זאת ועצם ההעזה לפגוע כך בציבור כה גדול, מלמדת שעלינו להתרחק כמטחוני קשת אפילו ממצב של לקבל כבוד מאיתם, משום שהמחיר של זה הוא השמצת העדה כולה.

עד לפני תריסר שנים הענקתי מספר ראיונות בעיתונים כלליים כדי לקדם את ספריי בקרב הציבור שאינו חרדי. כאשר נוכחתי לדעת שכמעט תמיד שירבבו משפט שהיה בו כדי לפגוע בציבור ממנו אני בא חדלתי מכך לחלוטין. נוכחתי לדעת שכל מי שעמד מולי מעולם לא התעניין באמת בספרים או בתכנם, אלא ביקש ליצור "סיפור" בפני עצמו ולהציג את הדברים בצורה המבדלת את נשוא הכתבה מהציבור ממנו הוא בא. די במשפט אחד בן ארבעה מילים, שנאמר כחוות דעת של המראיין, כדי להרוס את הכל. בדיוק כפי שעשו לאבי (בהבדל אחד: הוא מעולם לא הביע הסכמתו שיכתבו עליו...).

הדברים נכונים גם לגבי התראיינות לצורך הסברה חרדית. מי שמכיר את המדיה האלקטרונית והמשודרת יודע שצריך להיות מומחה גדול כדי שלא ליפול בפחים הגדולים שהם מפזרים בדרכך ומהמוקשים הקטנים שהם מטמינים מתחת רגליך.

תחילה הם רוצים שתתנצל. מביאים סיפור שהיה או לא היה על חרדי שירק כביכול על ילדה והמראיין הלא משופשף מתחיל לגנות את המעשה.

המראיין חובט בו "למה אתם לא מגנים בעיתונים שלכם"

והמראיין מסתבך ומבזבז את הזמן על התנצלויות במקום להסביר את עמדת החרדים ולהתקיף את העמדה הנגדית.

מעטים הם האנשים שמצליחים לשרוד את הלחץ הזה, וכאמור גם הם נתונים לחסדיהם של אנשי התקשורת. הדרך היחידה להתמודד בזירה לחוצה היא שיטת "טול קורה מבין עיניך". הכוונה היא להתקיף במקום להתגונן וכך לסכור את פיו של המשמיץ לגרום לו לאבד את בטחונו העצמי ורק אז לנסות להעביר את המסרים שלך.

אם ישנה טענה בנושא אלימות, התשובה חייבת להיות כך: אתה רוצה לדבר על מעשי הפשע שלכם? על ההריגות והגניבות ומעשי השוד? אז נדבר. בא תסביר לי מדוע אתם גונבים ורוצחים ודוקרים ושודדים?

לא להתנצל. לא להצטדק ולא לנסות להסביר. אתה מדבר על הקיסם שלי בא ונדבר על הקורה שלך. ואחרי ההנחתה הזו ניתן להמשיך: "אני רוצה לשאול אותך - וכאן לערער את היסוד שהוא עומד עליו.

דוגמא נוספת: "מדוע אתם משתמטים". "אנחנו משתמטים? אתם משתמטים! הלא עם ישראל קיים בזכות לימוד התורה. מדוע אתם לא לומדים תורה? ומשנה וחומש ורש"י, אתה אומר שמע ישראל? אתה לא מתבייש לבוא אלי שאני משתמט? אתה הוא המשתמט". כאן תוכל לעבור להתקפה מוחצת: איך ייתכן שהתרחקתם מהגמרא, מהמשנה, מהתפילה ומהדת? איך ייתכן שילד יהודי לא יודע כתב רש"י ולא יודע לומר שמע ישראל?"

האמת היא שאין טעם להתחנחן ולהתייפייף. שנאת עמי ארצות לתלמידי חכמים מנותבת כך שישנאו אותך יותר בגלל שהצלחת לצאת צודק, או שיבדלו אותך מכל האחרים: "אתה זה משהו אחר. לא כמו

כל החרדים". אל לנו לחפש אצלם כבוד כי נקבל ביזיון. אל לנו לקבל הבנה כי הם לא רוצים להבין. אל לנו לבקש הכרה כי האינטרס שלהם הוא לא להכיר בנו.

אל לנו לצפות לסימפטיה כי הם אנשי התקשורת אינם מסמפטים אותנו והם קרובים יותר לשנאה כנגדנו.

עלינו לחנך את ילדינו (ואת עצמנו) להתכנס בעצמנו בגאות יחידה, בלי לפזול אליהם, בלי לבקש את אישורם. השמצות עלינו מצידם למחמאה תחשב ומחמאה מצידם לפגיעה תחשב.

(מגזין במה 76)

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

ילדי הכיתות הנמוכות הכינו לכבודו של מרן זצוק"ל כרטיסים מקושטים עם הבטחות שקיבלו על עצמם לכבוד התורה... זרק ילדה אחת עמדה מחוץ לדלת הכיתה ובכתה. מרן שאל את הרב לייזרזון: "מדוע היא בוכה?"

הסיפור כפי שהציגה אותו הילדה, נחרד מרן מאד וביקש שיאמת את הדברים מול המורה.

המורה נקראה לבירור בחדר ההנהלה, והתברר כי אכן היא לא ידעה על ההתמודדות של התלמידה. הסדר והמשמעת היו חשובים לה לעוגן, בכיתה לא קלה מבחינת משמעת ובעיות התנהגות נוספות, הנערה לא היתה מבנות הטובים בכיתה וגם לא נמנתה על בנות ה"שורות הראשונות", והמורה נקטה מולה בתקיפות נוכח האיחורים החוזרים והפרות משמעת.

תוכן הדברים הובא בפני מרן הגרא"ל, ומרן ראש הישיבה, מי שנשא את החינוך העצמאי ואת רשת "שובו" על כפיו ועל ליבו, ומי שממרום שנותיו כיתה רגליו ברחבי הארץ והעולם כולו, מצרפת ועד דרום אמריקה, עובר דרך יישובי הספר בדרום הארץ ובצפונה; מי שרווחתם של לומדי התורה היתה משאת חיו, ופעל לרומם את קרן האברכים ועמלי התורה; מי שדי היה לו בקב חרובין אבל לציבור האברכים דאג עוד ועוד לקמח - ביקש מהרב לייזרזון, יו"ר החינוך העצמאי, לדאוג לאותה מורה לעבודה אחרת...

"היא אינה יכולה להמשיך ולהיות מחנכת טובה בכיתה", פסק מרן ראש הישיבה, "כי מורה שמשאירה מאחורי דלת הכיתה ילדה בוכייה ונסערת כל כך, מוכרחה להרגיש שיש כאן עוד משהו מעבר לאיחור... ואם מורה אינה רואה זאת, עליה לפרנס את ביתה דרך צינורות אחרים".
וכך היה.

הרב אברהם יוסף לייזרזון, יו"ר החינוך העצמאי, דאג בהוראתו של מרן ראש הישיבה זצוק"ל להעביר את המורה מתפקידה ולאייש אותה במשרה מסוג אחר.

היה זה בעת ביקורה של משלחת החינוך העצמאי בראשות מרן הגרא"ל שטינמן זצוק"ל באחד מבתי הספר של רשת 'שובו' בצפון. כיו"ר החינוך העצמאי כיהן אז הרב לייזרזון ז"ל, ובמסע קודש להרמת קרן התורה כיתת מרן הגרא"ל רגליו והגיע לבתי הספר של רשת 'שובו', כשראשי החינוך העצמאי ובהם הרב לייזרזון, מצטרפים אל הביקור.

בפתח אחת הכיתות עמדה ילדה ומיררה בבכי עז. המשלחת נכנסה אל רחבת הכניסה של בית הספר, האווירה היתה חגיגית ונרגשת, ילדי הכיתות הנמוכות הכינו לכבודו של מרן זצוק"ל "כרטיסי ברכה" מקושטים ובהם הבטחות שקיבלו על עצמם לכבוד התורה... זרק ילדה אחת עמדה מחוץ לדלת הכיתה ובכתה. היה זה בכי מטלטל שאי אפשר היה להתעלם ממנו, ומרן שאל את הרב לייזרזון: "מדוע היא בוכה?"

נציגי החינוך העצמאי פנו אל הילדה ושאלו אותה לסיבת הבכי, והילדה, תלמידת כיתה ח', השיבה כי "המורה לא מסכימה להכניס אותה לכיתה".

"מדוע המורה מסרבת להכניס אותך אל הכיתה?" בירר הרב לייזרזון, והילדה השיבה כי היא איחרה גם היום וגם אתמול. "ולמה איחרת?" שאל יו"ר החינוך העצמאי את הילדה הבוכייה, שהשיבה בפרץ מחודש של דמעות כי אמה מאושפזת בבית החולים, אביה יוצא מוקדם מאוד מהבית למקום עבודתו, והיא, כבת בכורה, נדרשת להוציא את אחיה ואחיותיה לבית הספר.

"האם המורה יודעת על כך?" שאל הרב לייזרזון את התלמידה, שמשכה בכתפיה ואמרה כי "המורה לא שאלה...".

כאשר חזר הרב לייזרזון אל מרן ראש הישיבה זצוק"ל ובפיו

חוויה רוחנית יומית מדי יום אצלך במייל

'ניוזלטר' מלא וגדוש בתוכן תורני - הלכתי, אקטואלי ומרתק.
עם סיפורים, רעיונות, וזארכים ועוד...
בהגשה מקצועית עם טעם של עוד... להצטרפות שלח מייל ל-

dirshu@dirshu.co.il

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

איזה מכשול באיסור חנופה מצוי מאוד? ומדוע ראוי ונכון לכבד עשירים

הצטרפו אלינו ללימוד היומי ב'חפץ חיים'

רופא בעל עבירה בפתחת וסגירת הארון בבית הכנסת. וכתב שאין זה בכלל חנופה, כיוון שלא נראה מכך שום הסכמה למעשיו, וגם ידוע לכל המתפללים שכל מה שמכבדים אותו הוא מחמת שרבים צריכים לו. וגם באופן שהכיבוד הוא הרבה מעבר לראוי לו - שהרי לא נוהגים לכבד בכיבודים של בית הכנסת בעל עבירה שכזה - מכל מקום מסתבר שאין בזה איסור חנופה ממש, אלא שמכל מקום יש מעלה טובה להתרחק אף מחנופה כזאת, וכיון שיש בזה צורך גדול מותר. אבל כתב שם שלכבדו בעליה לתורה אסור, וכ"כ הגר"ח קנייבסקי.

האם יש פגם בכבוד שנותנים לאנשים עשירים, אפילו כשרים? ב'פלא יועץ' כתב שישנם חסרי דעת החושבים שהכבוד שנותן לעשירים הוא בכלל חנופה, אולם לא כן, אלא אדרבה - ראוי ונכון לכבד עשירים, כמו שמצינו ברבנו הקדוש ורבי עקיבא. והטעם הוא, מאחר שהמלך ב"ה חפץ ביקרם והשפיע עליהם ממרום שפע ברכה, גם אנו חייבים בכבודם, ובפרט אם קיבל מהעשיר טובה והנאה בוודאי חייב לחלוק לו כבוד. ועוד, שהמרבה נכסים מן הסתם מרבה לעשות מצוות ומעשים טובים יותר מאחרים, וחטאיו בצדקה יפרוק, וראוי לחוש קצת לכבודו. ואף אם עשה שלא כהוגן ויצא קצת מן השורה, אין לזלזל כל כך בכבודו.

בסיום הפתיחה מוסיף ה'חפץ חיים' כי ישנה גם אפשרות שיעבור המספר באיסור "לא תקלל חרש", וזאת אם כשמדבר בגנותו יקללו בשם. ומסכם ה'חפץ חיים' - הרי לנו שבעה עשר (!) לאווין שבהם עלול לעבור המספר לשון הרע [ואם הוא מספר לנכרי על ישראל נכנס לפעמים גם בכלל מסור], אשר הרבה מהלאווין הללו חייב עליהם מיתה בידי שמים, כגון עינוי אלמנה ויתום וחילול ה', ויש מהם שנוגע בענין עולם הבא, כגון מלבין פני חברו ברבים ומתכבד בקלון חברו, אם מרגיל עצמו בעוון זה.

בסיום הפתיחה (חלק הלאווין) מונה ה'חפץ חיים' איסור נוסף שבו עשוי לעבור המספר לשון הרע - איסור חנופה, שלדעת הרבה גאונים הוא לאו גמור שנלמד מהפסוק "לא תחניפו את הארץ". ומתי עובר על לאו זה? - כגון אם מתכוון בסיפורו להחניף לשומע, שידוע שהוא שונא את פלוני.

אולם גם בשומע לשון הרע מצוי שייכשל באיסור חנופה, וה'חפץ חיים' מציין כי הדבר "מצוי הרבה מאוד". וזאת - כשאחד מספר בגנות חברו, והשומע, אף שידוע שהלה עובר עברה - מנענע בראשו ומוסיף כמה מילים כביכול לחזק את הסיפור, ועושה כן מפני שהמספר הוא בעל הבית חשוב וכדומה, שיש לו ממנו טובות, או שפוחד מהסוכבים יחשבו שהוא איננו חכם וחרף וכו'. על איסור זה של חנופה כותב ה'חפץ חיים' דברים חמורים - "וחייב אדם למסור עצמו לסכנה בזה!" ומוסיף, שצריך להתחזק מאוד שלא לסייע למספר אפילו בתנועה אחת שיראה ממנה שהוא מסכים לסיפורו, ואפילו אם יראה על ידי כך שוטה שאינו מבין את הסיפור. ולא זו בלבד - אלא שאם יודע שיקבל הלה תוכחה, גם חייב להוכיחו. והוסיף ב'באר מים חיים' כי אם הוא שותק ואינו מוכיחו כשיש בכך תועלת, נקרא גם הוא חנף. [וב'ביאורים ומוספים' מביאים מדברי ה'חפץ חיים' לקמן בשם רבנו יונה, שגם באופן שהמספר לא יקבל את תוכחתו, מכל מקום חייב למחות בו, ואם לא, הוא בכלל כת החנפים, כי יחשבו שמסכים לדבריו].

בענין איסור חנופה מביאים ב'ביאורים ומוספים' את דברי האגרות משה, שאין איסור חנופה לשבח רשע בדברים שלא נראית מתוכם הסכמה למעשיו הרעים, כגון לומר לו שהוא גיבור יפה וחכם וכו'.

שאלה נוספת בה דן האגרות משה היא, האם מותר לכבד

קבל את גיליון 'לקראת שבת' ישירות למייל
שלח מייל: dirshu@dirshu.co.il

האם ניתן ללוש מצות במים שלא 'לנו' על סמך בדיקה במד חום?

ואין להקל וללוש במים שלא לנו על סמך בדיקת חום המים במגע היד, כי יתכן שהשמש מחממת את המים רק בנקודה מסוימת באמצעיתם, והחום מורגש בכל המים. ומטעם זה, אין לסמוך אף על מדידה מדויקת באמצעות מד חום; וכן אין להקל בדין 'מים שלנו' אף במקומות בהם המים קרים מאד.

[שו"ע תנה, א, משנ"ב ב-ג ושעה"צ ב; ביאורים ומוספים דרשו, 5]

חכמינו ז"ל תיקנו שלא ללוש מצות כי אם ב'מים שלנו', דהיינו שעברה עליהם לינת לילה בתוך כלי לאחר שאיבתם. וטעם התקנה, משום שהשמש מחממת את המים בדרכים שונות, וצריך לצננם לפני הלישה כדי שלא 'חמיצו' את העיסה. ואין הבדל בין אם מקור המים הוא מבאר, נהר, או כל מקור אחר.

מהו הזמן הראוי לשאיבת 'מים שלנו'?

לפני השקיעה היה שופכם. ומאידך, הגר"ז סולוביצ'יק מבריסק, נהג לשאוב זמן רב לפני השקיעה. ומים שנשאבו בלילה לאחר צאת הכוכבים, אך לפני חצות הלילה - ניתן להשתמש בהם לאחר ששהו בכלי במשך שתיים עשרה שעות.

[שו"ע תנה, א, משנ"ב ד-ו, וביה"ל ד"ה מבעוד; ביאורים ומוספים דרשו, 6]

לדעת השולחן ערוך, זמן שאיבת 'מים שלנו' הוא מתחילת היום עד סוף 'בין השמשות', דהיינו לפני צאת הכוכבים; ולדעת הרמ"א, הזמן העיקרי הוא 'בין השמשות', אלא שקשה לדיוק בכך, ולכן ניתן לשאוב גם בדקות שלפני תחילת בין השמשות. ובדיעבד, או בשעת הצורך, יש להקל כדעת השולחן ערוך. והחזון איש נהג לשאוב מיד לאחר השקיעה, ואם המים נשאבו

מהו המקום הראוי לאחסון 'מים שלנו'?

קרים, ולא פושרים, מותר ללוש בהם; ובכדי למנוע מצב שבו יפסלו המים, יש להניחם תחת סככה וכדומה, שאז לא תזרח השמש ישירות עליהם, וישארו צוננים. ויש אומרים שניתן לאחסן את המים בחדר ממוזג שחומו אינו עולה על דרגת חום ממוצעת של 'מים שלנו'.

[שו"ע תנה, א, ומשנ"ב יא; ביאורים ומוספים דרשו, 12]

כאשר מזג האוויר חם, האוויר במרתפים שמתחת לפני האדמה - קר; ואילו כאשר מזג האוויר קר - האוויר במרתפים חם. ולכן, כאשר מזג האוויר חם, יש לאחסן את ה'מים שלנו' במרתף, וכאשר מזג האוויר קר, יש להניחם מחוץ לבית למשך הלילה, ולהכניסם הביתה לפני זריחת השמש. ואם שכח להכניסם הביתה וזרחה עליהם השמש - אם הם

* את מצות אכילת מצה בליל הסדר, צריך אדם לקיים במצה השייכת לו. ויש אומרים שכך הדין גם במצות אכילת מרור. ויש אומרים שלכן ראוי לאורח לקנות את המצה והמרור מבעל הבית, בטרם יקיים בהם מצוות אלו, אך רבים חולקים על כך.

* אדם שקנה מצות לליל הסדר, בקנין 'הגבהה', וטרם שילם עבורן; ובשעת המכירה גילה המוכר את דעתו שהוא זקוק לכסף בדחיפות, ואין באפשרותו למכור בהקפה, והקונה דוחהו שוב ושוב - הקנין אינו חל, והמצות אינן שייכות לקונה, ואינו יכול לקיים בהן את מצות אכילת מצה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

שיבולי חיטה המשולבים בצמחי נוי - האם מותר להותירם בבית בפסח?

מחמשת מיני דגן, כיון שכבר פקעה ממנו 'תורת' חמץ. ולמרות שהחמץ אסור באכילה, אין חובה לבערו, ואין חשש שיאכלנו, משום שהוא מיוחד לדבר אחר; ועוד, שבדרך כלל הוא מאוס לאכילה.

ואם ייחדו את החמץ לאכילה, אך לא עשו בו מעשה לשם כך, וכן להיפך - הריהו נותר באיסורו.

[שו"ע תמב, ט, משנ"ב מא-מג, ושעה"צ סט רעב; וראה שם, סז;
ביאורים ומוספים דרשו, 56 ו'60]

חמץ הראוי למאכל, אשר ייחדוהו שלא לצורך אכילה, וגם עשו בו מעשה לשם כך; וכגון שיבולי חיטה ושעורה שהורטבו במים והחמיצו, ונצבעו, או נמשחו ב'לָפָה', על מנת לשלבם בצמחי נוי - אין חובה לבערו לפני הפסח, ומותר אף להנות ממנו בפסח, אבל אסור לאוכלו.

ויש אומרים שהאכילה אסורה מדאורייתא, כיון שבכך הוא שב ומייחד את החמץ לאכילה, והריהו ככל חמץ אחר. אך יש אומרים שיתכן כי לאחר ששב ומייחדו לאכילה, דינו כמאכל שנוצר שלא

* דף היומי בבלי

* דף היומי בהלכה

* ווארט או סיפור לפרשת השבוע

* שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' *4992 או 077-2222-666

ט"ז בשבט | רבי אברהם שלמה ב"ר משה מרדכי בידרמן זצ"ל, האדמו"ר מלעלוב

יארצייט:

- תק"כ: רבי יונה ב"ר חנן נבון זצ"ל, רבם של החיד"א ומהרי"ט אלאזי. בעל נחפה בכסף, גט מקושר ועוד.
- תק"נ: רבי משה ב"ר שמואל גינז זצ"ל, אבי הרעק"א.
- תקנ"ח: רבי יששכר בער ב"ר שמשון חסיד בלוך זצ"ל, בעל בית יששכר.
- תקע"ז: רבי אשר צבי ב"ר דוד זצ"ל, מאוסטראה, בעל מעין החכמה.
- תרמ"א: רבי יעקב ב"ר דוד זצ"ל, מזאבלטוב.
- תרע"א: רבי שלום מרדכי ב"ר משה הכהן שברון זצ"ל, המהרש"ם מברז'אן. בעל שו"ת מהרש"ם, תכלת מרדכי ועוד.
- תש"ס: רבי אברהם שלמה ב"ר משה מרדכי בידרמן זצ"ל, האדמו"ר מלעלוב.

הגאון רבי יחזקאל אברמסקי אמר: "אנו מרגישים שעושים כביכול טובה להקב"ה, באים לבית הכנסת להתפלל, הולכים ללמוד... ומה דוד המלך ע"ה אומר: 'ואני ברוב חסדך אבוא ביתך' - הקב"ה, אני מודה לך על רוב חסדיך שאתה מרבה איתי, שאני זוכה לבוא אל ביתך!"

(קונטרס מפניני מרן המשגיח רבי דב יפה עמ' יב)

בכל מצוה המזדמנת לידינו נשתדל להרגיש שאנו זוכים ברווח עצום, ולא נקיים את המצוות מתוך הרגשת עול